

BARTHA GUSZTÁV

Paráznák

(Folytatás)

MÁSODIK FELVONÁS

Zsuzsa a képzeletbeli ajtó előtt áll. A többiek alszanak. Flóri a sorban utolsó széken ül, a falnak dőlve, Dezső a székén előre csúszva, oldalra billent fejjel. Bélus az ülőalkalmatosságon fekszik, néha fel-felhorkan. A termet az irodaablak fölötti neoncső világítja meg.

Dezső (felriad, zavartan pillog körbe): Sokáig aludtam?

Zsuzsa: Odakint virrad.

Dezső: Honnan veszed? Nem látni ki.

Zsuzsa: Hallod a gépkocsik zaját? Már jó ideje megindultak. Míg nem volt kishatárforgalom, nem tudtam, milyen a napkelte. Fölfeslik az égalj, sebből vérzik, meg hasonlók. Nyűgös vagyok, kialvatlan; itt fáj, ott fáj; rendbe kellene hozatni a frizurám; hat órára átjutni a határon... Semmi romantika. Gyerekkoromból kimaradtak a hajnalok. Átaludtam őket. Talán ezért nincs szemem hozzá, nem tudom belemagyarázni a fenségest a hegyek mögül fokozatosan előbukó sárga golyóbisba.

Dezső: Csak nem sírsz?

Zsuzsa (Dezső felé fordul): Mit sirassak, a lányságomat?

Dezső: Olyan el-elcsukló a hangod. Nem érezni rajta... na, hogy mondjam, na...

Zsuzsa: A modorosságot. Mit színészkedjek? Úgy érzem, tegnap este sikeresen eljátszottuk a szerencsénket: a függöny legördült.

Dezső: Ne kezd újra! Megtárgyaltuk az ügyet. Ha mi négyen együtt muzsikálunk, nem lehet baj. Kelemen ökelme még azt a napot is megkeserüli...

Zsuzsa: Mintha Bélus üres fenyegetőzését hallanám...

Dezső: Fejezd be, ha már belekezdte!

Zsuzsa: Nincs kedvem hozzá. Jóformán élni sincs erőm. Álmos vagyok, iszonyatosan fáradt. Igaza van Flórinak: egyszer mindannyian elfáradunk, lefekszünk, és nincs tovább.

Dezső: Flóri nem a földön jár, soha nem is járt. Már akkor eltolta, mikor feleségéstől kiköltözött falura. Pofáztam nekik: ne menjetek, a falu nem városon született és nevelkedett értelmiségieknek való! Bedaráltatnak, füstre akasztatnak

benneteket a keményfejű paraszttal a kolhozvezetők, ha nem úgy táncoltok, ahogy ők füttyülnek. Ágnes hajlott a szavamra, de Flóri makacs öszvérként csak ingatta a fejét, és folyvást a hivatástudattal, elkötelezettséggel, nemzeti napszámossággal, meg hasonló badarságokkal hozakodott elő.

Zsuzsa: Kérlek, ne bánts!d!

Dezső: Eszem ágában sincs!

Zsuzsa: Mégis úgy érzem, ez a te kitalációd, orvdöfésed, amolyan kis magánbosszúd Flórival szemben. Őszintén: öt éve nem a szemébe röhögtünk volna még bárkinek, aki azt jósolja, hogy végül ide lyukadunk ki?

Dezső: A mostani helyzetünkre gondolsz?

Zsuzsa: Általában.

Dezső: Az ingatag egzisztenciák, az önbecsülésben hiányt szenvedők szeretnek általánosítani.

Zsuzsa (leül Dezső mellé): Ma éjszaka megkérdezted tőlem, most visszakérdem: honnan olvastad ki? Csak azt ne mondd, hogy a csillagok járásából!

Dezső: Nincs szaga, nehéz beazonosítani.

Zsuzsa: Igen, az olcsó dolgok szaga átható. A mai napig orromban érzem a gyöngyvirág illatúnak tartott pár kopejkás kölnivíz szagát. Anyám azzal „illatosította” agyonmosott ágyneműnket. Gyöngyvirágos réten aludtam, keltem hosszú-hosszú éveig, így bőven volt időm arra, hogy magam vonjak le konklúziót: amihez a sarki boltban olcsón hozzá lehetett jutni, nagyon az akart lenni, amit a csomagolására írtak. Egy kicsit bonyolultan hangzik, de attól még a mosószappannak nagyon is mosószappan, a füstölt halnak nagyon is füstölt hal, a mahorkának nagyon is kapadohány szaga volt. Búzlótt tőlük a boltocska, a fél utca szombat délutánig...

Dezső (gúnyosan): Szombatonként kiszellőztettek?

Zsuzsa: Meghozták a traktor-utánfutónyi olcsó üveges bort.

Dezső (nevetve): Ne szomjazzon a proletár!

Zsuzsa: Nincs ok a nevetésre! Apám tisztán annak lett az áldozata, hogy vasárnap estig szatyorszám hordta haza, védte a korhelyszagú, savanyú ízű lőrét. Olcsó volt, de az élete ment rá. És még hány embernek az utcában! Hétfő reggel, iskolába menet, nem győztük a járdán kerülgetni az epeszínű, búzló hányadékfoltokat. És még a mai fiatalok sírnak, hogy ez nincs, az sincs... Érted már, miért akartam kitörni, miért lettem – Bélus szavaival élve – karrierista nőszemély?

Dezső: Flóri vagdalkozott ezzel a kijelentéssel.

Zsuzsa (vállat von): A lényeg nem ugyanaz? *(Csönd.)*

Dezső: Szabadna egy kérdést? Arról még hallottam, hogy elváltál, volt uraddal megosztottátok a vagyont; eladtátok a családi házat stb. Azóta nincs hírem felőled. Most hol laksz, Ungvár melyik sarkában?

Zsuzsa: Egy lakótömb negyedik emeleti lakásában.

Dezső: Ez komoly?!

Zsuzsa: Véresen. Tudod-e, mennyire jellegzetes szaguk tud lenni a lépcsőházban bolhászkodó kóbor kutyáknak?! Évszakfüggőnek nevezném...

Dezső: Volt benne részem, szükségtelen ragoznod. Tíz éve jómagam is panel-lakó voltam!

Zsuzsa: Tíz év! Hess! Istenem, pont tíz éve volt a válóperünk.

Dezső: Szeretted Gézát? (*Csend.*) Nem akarok indiszkrét lenni stb., de miért váltatok el?

Zsuzsa: Na, miért válnak el a házaspárok?! Az uram ivott, ütött-vert, állítja a felperes; kurválkodni járt, nem dolgozni, kontráz az alperes. A bírónő meg rezzenéstelen arccal aláírja a válóperi keresetet. Mélyebben senki nem hajlandó belemerülni a dolgokba: se a sértődött, gyűlölködő felek, se a törvény. A látszat megnyugvással tölt el: igen, akár így is történhetett. Miért ne? Az uram ütött-vert; én kurválkodtam – pokolba az ásóval, a kapával és a nagyharanggal! Egyszer élünk.

Dezső (nevetve feláll, nagyot nyújtózkodik): Irigylem a humorérzékedet.

Zsuzsa: Nem viccnek szántam. Ja, míg el nem felejttem: jobb, ha felkészülsz valami hasonlóra!

Dezső: Ugyan! Anna gyávább annál, meg egyáltalán: hová menne, miből élne meg?

Zsuzsa: Te azon ne törd a fejed! Inkább igyekezz jóba foglalni magad. Tapasztalatból mondom: ne kísértsd meg a kritikus pontot, mert rámegy a házasságod! Hagyd levegőhöz jutni szegény asszonyt, odahaza nem a hivatalban vagy, ne akard megszabni még azt is, mikor és hová pisiljen. Csúnyán ráfizethetsz az önfejtéségedre, különbül, mint a volt uram.

Dezső: Nem értem.

Zsuzsa: Nem tudsz számolni?! A feleséged a két fiaddal három részt cepecerál a megosztott vagyonból, míg te csak egyet. Ha nem vigyázol, kotródsz vissza a lakótelepre, Dezsőkém!

Dezső (elfancsalodott ábrázattal): Nem eszik olyan forrón... Mással igen, de velem nem... Szabadna tudnom: az urad... parancsolgatott?

Zsuzsa: Nem, Géza soha nem igényelt kaszárnyafegyelmet. Házi cicát kreált belőlem. Édesdeden kellett dorombolnom, este tizenegy után sűrűn ásítoznom, hogy észrevegye magát az épp nálunk lebzselő társaság.

Dezső (kétrét görnyed a nevetéstől): Ez jó, nagyon jó! Házi cica, ásítozás... Rég röhögtem ilyen jót! Ne, ne még...

Zsuzsa: Házaselet helyett baráti, munkahelyi kapcsolatokat ápolgattunk. Tudod, a karrier... A zsák meglelte a foltját. (*Kifakad.*) Irigy pletyka, szemenszedett hazugság! Margóék terjesztik, mert... mert irigyek, mindig is irigyek voltak rám!

Nem igaz, érted, egy szó nem igaz abból, amit összehordanak a hátam mögött! Kelemen nem ejtett teherbe, soha nem volt abortuszom! Bárcsak lettem volna! Istenem, bárcsak olyan lettem volna, legalább tudnám, hogy én szúrtam el az életemet! *(Kezébe temeti az arcát.)*

Dezső: Fel nem foghatom, miért járt el a Flóri szája. Látva látta, hogy a párod tökrészeg, mégis odament hozzá. Téboly, tiszta bolondokháza!

Zsuzsa (felemelt fejjel): Jól el kellett volna agyabugyálnom, kiosztanom, ugye? Szeretnék, de az istennek se tudok haragudni Flórirra.

Dezső: Nagy szíved van.

Zsuzsa: Ne áltass! Anyáskodó a természetem, ennyi. Minden bajom ebből származik. Géza hallani sem akart az örökbefogadásról, hogy mások zabigyerekeit nevelgessük. Rosszul tette.

Dezső: Azóta nem... próbáltad? Tudtommal, nálunk is létezik lombikbébi-program.

Zsuzsa: Semmi. Magtalan vagyok, Bélus szavaival: egy potyára cifrálkodó picra. Igaz, viszonylag jól élek, csak azt nem tudom, minek. Hogy hatvanéves legyek? Hetven? Mondj már valamit!

Dezső (feláll, körbejár a teremben): A párod, élettársad vagy kicsodád, hányadik a sorban?

Zsuzsa: Semmivel sem vagy különb Olgánál, a szomszéd lakásban élő pletykás vénasszonynál! Csuporral a kezében jön cukrot kölcsönkérni, és mire észbe kapok, már a bugyimban kaparászik. Lyuk lehet a falon vagy sztetoszkóppal hallgatózik, a fene tudja! Mindenről tud, ami a lakásomban történik. Ha mégse, veszi a csuprát, kéri a cukrát; tisztázza a homályos részleteket. Tíz év alatt mázsányi cukrot hordott el tőlem.

Dezső: Dolce vita ukrán módra.

Zsuzsa: Bélusom a harmadik, hogy tudjad. Nehogy elpanaszold már, hogy nem töltöttem tele cukorral a csuprod... Az elsővel pechem volt: Gézát cseréltem Gézára. A végén kedvem lett volna leugrani az erkélyről. A második, na igen, a második jó lett volna, de én hülye – féltékenykedtem! A harmadik... Te, Dezső, rád férne terád is egy kis művészetpártolás!

Dezső: Szeressek bele egy művésznőbe?

Zsuzsa: Vidd el az asszonykádát moziba, színházba; egyszer-egyszer bevásárolni, de nem rád, hanem saját magára! Kényeztesd! Ne úgy nézzen ki, mint egy átlagos hivatalnok szürke, félénk egérkéje.

Dezső: Csináljam azt, amit Flóri?! Na ne, szerintem nem művészet, amit Ágival művel, hanem butaság!

Flóri megmozdul, köhint néhányat.

Zsuzsa: Felébredt?

Dezső: Lehet, hogy nem is alszik. Tökéletlen fajzat! Előttem egy életre levizsgázott, az biztos!

Zsuzsa: Próbálta helyrehozni a hibáját, melletted tanúskodott.

Dezső: Minek? Ki kérte rá? Na látod! Az egész ügy nem lett volna több egy szimpla kocsmai verekedésnél, ha nem óvatoskodik utánunk; ha nem nyefegnyafog, rejtélyeskedik majd egy fertály óráig a kihallgatást végző tiszt előtt, rég az ágyunkban aludhatnánk.

Zsuzsa: Vagy a fogda fapriccsén.

Dezső: Hitvány felbujtó!

Zsuzsa: Mondott valamit, rosszkor és rossz helyen. Nem csinált ilyet, magam sem tudtam, hogy Bélus ennyire féltékeny, képes öltre menni egy engem gyalázó, rosszindulatú pletyka miatt! Margóékat kellene idecítálni, azokat a mocskos szájú, foghíjas, hájas, undok...

Dezső (megáll Zsuzsa előtt): Lotyókat?

Zsuzsa: Pontosan. Mondjad már, mit vétettem ellenük, hogy idestova harminc éve nem és nem akarnak leszállni rólam?!

Dezső: Nem is sejted?

Zsuzsa: Halvány fogalmam nincs róla. Mi van ezen babszalyogni való? Megkukultál?!

Dezső: Anno: elszeretted előlük Kelemed, drágám.

Zsuzsa (homlokra szorított kézzel hátradől): De hát ennek már... Ilyen nincs! Abszurdítás! Ez lehetetlen...

Flóri: Nagyon is lehetséges. Persze, az még nem lett volna baj, hogy valaki – hogy is hívják? – szerelemből, de hogy utóbb dobja, sárba tapossa egyesek férfi-ideálját, az már baj. Paráznság.

Dezső: Ugye mondtam, hogy nem alszik!

Flóri: Csalódtak. Magukban is, a másikban is: úgy általában. Borzasztóan tud fájni, mármint a csalódás. Az ember felruház minden széppel, jóval valakit, aztán kiderül, hogy a szekérbakon füttyögő félanalfabéta kocsislegénybe több emberség szorult...

Dezső: Kiről beszélsz?

Flóri: Általában véve. Őt év óta egyik csalódás éri a másikat. Csalódtunk a rendszerváltásban, a kuponban, a kormányban... És persze a szomszédokban, a munkatársakban, a barátokban, pontosabban: akiket annak hittünk. Naponta, óránként, percenként csalódtunk...

Dezső: Ne aprítsd tovább a gerjesztőt! Hová akarsz kilyukadni, de őszintén?!

Flóri (félénken): Nagyon haragudtok rám? Nem gondoltam... Hirtelen felindulásból mondtam... Természetesen, Kelemen nem izélte fel Zsuzsát, az abortusz csak kitaláció... Esküszöm, nem tudtam, hogy a fiatalember Zsuzsa élettársa! Sokat

mondok, ha öt percig tartózkodtam a bankett-teremben. Nem voltam olyan – hogy mondjam? – állapotban, hogy riszáljak a parketten. Koccintani sem koccintottam senkivel, esküszöm!

Dezső (legyint, leül Zsuzsa mellé): Látod, Flóri: ha nem szipákolsz be és nem jár el a szád, most nem ülnék itt.

Zsuzsa (rezignáltan): Szánalmasságunk minden pompájában. *(Csend.)*

Flóri: Ez amolyan idézet-féle... Találó.

Zsuzsa (tétován elindul a képzeletbeli ajtóhoz): Nem, Flóri, ez a keserű igazság. Ha egy picivel őszintébb vagyok Bélussal, egy nagyon kicsivel, akkor igen, akkor talán... Jobbat mondok: el sem kellett volna jönnöm a találkozóra.

Dezső: Ezen az alapon azt is mondhatnánk, kár volt megszületnünk. Hülyeség! A végén még behéklizel, én meg krokodilkönnyeket fogok hullatni. Én például vágytam, készültem a találkozóra, s nem hiszem, hogy bármi miatt szégyenkezmem kellene.

Zsuzsa: Fellengzős tirádád miatt sem? Menő építész, sikeres vállalkozó... Engem valahogy másvalakire emlékeztetett.

Flóri: Kelemen majmolta.

Dezső: Kérdezett valaki?! *(Zsuzsához.)* A fő-főkönyvelő, a mellékállásban üzletasszony, akinek száz dollár annyi, mint másnak tíz kopejka: bezzeg, ok nélkül hagyta otthon a szerénységét! Kit akartál becsapni? Kinek akartál tetszelegni? Csak nem Kelemennek?!

Zsuzsa (epésen): Éledezik benned az irigység?

Dezső: Nem félsz attól, hogy visszagúnyollak?

Zsuzsa: Ki vele! Mit nem vágatok még ma éjszaka a fejemhez?! He? Biz'isten, kíváncsivá tettél! *(Az ujjain számol.)* Beképzelt hisztérika, olcsó picca, karrierista nőstény, kurva... Bocsánat! Paráznát akartam mondani.

Flóri: A paráznaságban, izé... több a tudatosság.

Zsuzsa (magából kikelve): Ti bezzeg szentek vagytok! Merő véletlenből uszítottad rá Bélust Kelemenre; véletlenül taszította le Dezső szeretett volt osztálytársát az étterem emeletmagas bejárati erkélyének lépcsőjéről! Ide is csak véletlenül kerültek, nemde?! Mert amúgy maszületett báránykák vagytok, és békésen bégetnétek valahol, ha ez a rusnya, lötytyedt fenekű fehérszemély... Mit csináltam? Ha nagyon belegondolok, semmit.

Flóri: Mondjuk, ez igaz.

Dezső: Nem mondjuk! Ott van előtte az ajtó, menjen isten hírével! Pá neked, drágám!

Zsuzsa (gúnyosan): De vicces a bácsi!

Dezső (Flórihoz, bosszúsan): Nem fogom szó nélkül túrni; bolond lennék végignézni, hogy szépecskén, karonfogva kísétáljanak innen! Mellesleg: te maradnál a szarban, Flórikám!

Flóri (elsápadva): Én?! Már megbocsásatok, miért pont én?!

Dezső (dühösen): Mert... mert a nap nem nyugaton kel fel!

Flóri: Szinte előre éreztem... (*Feláll.*) Nekem se protekcióm nincs, se pénzem – akármennyit rám szóhatnak, függetlenül... Ha nagy a baj –nem lehet kicsi, ha ránk zárták az ajtót –, csak abban bízhatok, hogy felépül és megbocsát, de csak nekem. Értitek! Csak nekem! Hirtelen felindultam, ő tudja miért: belátó, megbocsátó ember, gyerekkorunk óta ismerjük egymást, nem tenne velem olyat... Nem, Kelemen nem olyan... Nem hagy cserben, nem árulja el a leghúségesebb gyermekkori barátját: nem és nem!

Dezső: Cserébe majd befektítesz? Állni fog az alku, már hogyné állna, Flórikám! Hálából úgy fogod követni Kelemen éceszeit, mint a pulikutya, még a nyelvedet is kilógatod nagy igyekezetedben. Rám óhajtasz vallani?: tessék! Már csak arra vagyok kíváncsi, mivel hozakodnál elő a bíróságon. Kitalálnál egy új mesét? Ahhoz nincs fantáziád. A felindultságodra hivatkoznál? Ahhoz meg Zsuzsáéknak lenne pár keresetlen szavuk. Lehet, hogy a faluban dicsfény, prókatori hírnév övez, Flórikám, de a városi bíróság nagyon hamar pokollá válhat számodra.

Flóri: Nem tudsz megfélemlíteni – hogy mondják? –, mert nincs mit veszítenem. Neked hivatalod van, befolyásod, kényelmes kis életed – nekem mi maradt? Fuldoklom az adósságban; Ágnes iszik; az unokáim anyja hétvégeken Nyíregyházára jár... paráználkodni. Pénzért illegeti magát valami bárban... Torkig vagyok a jó tanácsokkal! Gondoltam rá... Nem adom olcsón... Beállok ukrán nacionalistának, be én – ukránabb leszünk az ukránoknál! Izé, Ágnesem perfekt beszéli a nyelvet...

Dezső (Zsuzsához): Kész, teljesen meghiobbant!

Zsuzsa: Tudsz a kezébe kenyeret adni? Nem? Akkor meg hallgass!

Dezső: Kelemen sem tudott...

Zsuzsa: Nem akart. Igazam van, Flóri? Mennyi pénzt kértél tőle?

Flóri: Igazán nem sokat...

Dezső: Házi szükségre, fizetésig?

Flóri: Nem tudom, nem emlékszem... Ott állt, gondoltam, ha valaki, akkor ő biztosan kiségit. Nevetett, vállon veregetett... Ajánljk fel zálogot, mondta, meg azt is, hogy nem értek a pénzhez. Az olyanoknak, mint én, Dárius kincse is kevés lenne. Vállalkozzak, verjem fogamhoz a garast; úgymond tele a töke a folyton pénz kunyeráló élösködőkkel. Így, ilyen szép szóval.

Dezső: A rohadék!

Bélus váratlanul felugrik, előrehajol, öklendezik; meg sem áll a baloldali sarokig.

Bélus: A perceken megdöglök! (*Hátraszól.*) Seperni mindenütt egyformán sepernek, a kérdés az: miért? Értitek?! (*Öklendezik.*)

Dezső: Egy árva kukkot sem. Megjegyzem, hogy később ne legyen belőle vita: a termet te fogod reggel kitakarítani.

Bélus (kiegyenesedik, mélyeket sóhajt): Na és! Ne izgulj, nem fog kiesni kezemből a súrolófa!

Dezső: Nem izgulok.

Bélus: Nem a fenét! *(Előjön a sarokból.)*

Dezső: Magadról ítélsz?

Bélus: Nagyrészt. A gorbacsovi érában közterületen való részegeskedésért előállítottak párszor; volt szerencsém megtapasztalni, hogyan lötytennek össze – egyik percről a másikra – a zárkában hozzád hasonló, magabiztos hólyagok.

Dezső: Jusst se hagyom magam provokálni!

Bélus: Stimmel. Szereted magad kifelejteni a balul sikerült dolgokból. A te bajod. Én legalább tudni fogom, miért sepregetek.

Zsuzsa: Beavatnátok? *(Eljön a képzeletbeli ajtótól)* Sepregetés, súrolófa – beszéljetek érthetően!

Bélus: Nem vagytok őszinték.

Zsuzsa: Ez rám is vonatkozik?

Bélus: De még mennyire! Ne add az értetlent! Ugyanolyan karrierista maradtál, amilyen voltál. Nem vagyok részeg *(előre nyújtja a karját)*, látod, nem reszket a kezem.

Zsuzsa (sértődötten hátat fordít Bélusnak): Ha ezt érdemlem tőled, köszönöm! Ilyet még kitalálni is...!

Bélus: Nem művészet. Már akkor gyanakodnom kellett volna, mikor az ungvári vasútállomás restijében szó nélkül kifizetted az egymás után megivott féldecijeimet. *(Végigheveredik a fekhelyén: nyújtózkodik, ásít, a plafont bámulja.)*

Zsuzsa: Megmondanád, mi a jó frászt csinálhattam volna!

Bélus: Nem tudom. Egy biztos, túl látványosan dongtad körbe Kelemen a banketten. Sokaknak feltűnt, többeknek eszébe juttatta az apropót: hogy az osztály büszkesége, a pénzes vállalkozó két éve sajnálatos módon megözvegyült. Áldott emlékü felesége megcsúszott, leesett, szörnyethalt. Azt, hogy miért járkálgattok ki szegény asszony az egyik építkezésre, kapaszkodott fel naponta a nem tudom hányadik félkész emeletre: nem firtatták. *(Felkönyököl.)* De annál többet és aprólékosabban suttoztak lépéselőnyről, első szerelemről, amit könnyű felmelegíteni... Folytassam?

Flóri: Megáll az eszem!

Bélus: Nekem már megállt. Egyébre sem tudtam gondolni, mint hogy gyorsan lezargatom az egymondatos szerepemet, veszem a kalapom, és kis szerencsével még elérem az utolsó vonatot.

Zsuzsa (hüledezve): Ez hallatlan! Miket feltételeznek rólam... Szemenszedett hazugság! Teljesen elvette eszüket az irigység!

Dezső: A párod nem hazudik, valóban folyt pusmogás. Margóék az esküvő napját is tudni vélték.

Zsuzsa (kifakadva): Mindenki megbolondult! Nem igaz, nem lehet igaz... *(Föl-alá jár.)* Gondolkozzatok: hol lennék most? Ha csak fele igaz a kitalációnak, kinek az ágya mellett tördelném a kezem? Bizony isten, megőszítik az embert időnap előtt!

Bélus (egykedvűen): Hogy ki kit őszít meg, azon lehetne vitatkozni.

Zsuzsa: Hát vitatkozzunk! Gyönyörűséges emberek vagytok, mondhatom: süljön le a képetekről a bőr! Egész éjszaka egy fél szóval el nem árultátok, mi folyt a hátam mögött! Ez igen, ezt nevezem...!

Flóri (védekezően felemeli a kezét): Legfeljebb öt percig tartózkodtam a teremben. Jóformán azt se tudom, kik voltak jelen.

Zsuzsa (gúnyosan): Persze, Flórikám; hogy mondjam, Flórikám: csak ugyanarra gondoltál, mint a többiek. Szégyelld magad! Paráználkodás! Kell tőled nagyobb hímrinyó! *(Bélushoz.)* Kényelmesen fekszel, drágám?! Tentélj szépen, aluszikálj – én majd tartom a hátam érted! Ne hozzak tejbepapit: egyet a mamának, egyet a papának *(Lekever egy jókora pofont Bélusnak.)* Ezt meg neked, hogy megemlegesd a jó nevelést! Féltrehívhattál volna, megsúghattad volna: te szerencsétlen, ezt és ezt suttogják! Nem. Inkább hősködtél, rátettél egy lapáttal, hadd legyen miről csámcsogni az elhízott, бүdös szájú lotyóknak!

Dezső (nevetve): Ez igen, fiatalúr – most tessék bölcselkedni!

Zsuzsa (dühösen): Várd ki a sorod, hozzád is lesz egy-két szép szavam!

Dezső: Állok elébe!

Zsuzsa: Akkor miért hátulról támadtál Kelemenre? Féltél a szemébe nézni? *(Fitymálón.)* A másik hőscincér!

Dezső: Ki állít ekkora baromságot? Kicsoda?!

Zsuzsa (visszanyomja Dezsőt a székre): Te magad. Nincs egy félórája, hogy dicsekedtél vele.

Dezső: Hogy én dicsekedtem? Régen hazudhattál ekkorát!

Zsuzsa: Flóri, Bélus: szoktam én hazudni? Igen vagy nem?

Bélus: Nemigen.

Zsuzsa: Komolyan kérdeztem. Nagyon komolyan!

Flóri: Izé... valóban hátulról...

Dezső (felháborodva): Te szerencsétlen, kint se voltál az erkélyen! Féltél kidugni a hazug, mocskos, repces pofádat!

Flóri: Hogy hol álltam, rám tartozik. Láttam, amit láttam.

Bélus (felül): Ejnye-ejnye, apjukom, evésre kellett volna használni a szád.

Dicsekedtél? Mehetsz az istenhez panaszra, sorba állni a sóhivatalban!

Dezső (békülékenyen): Vettem az adást, értem a viccet. Okos dolog lenne tőletek, ha befejeznétek!

Bélus: Azt lesheted!

Zsuzsa: Semmi kedvünk a bíróságot járni!

Dezső: Ne csinálj ostobaságot!

Zsuzsa: Te kezdted!

Dezső: Egész éjszaka egy rossz szót nem szóltam hozzád.

Zsuzsa (töprengve): Jót se nagyon. De nem érdekes. Elmerengtünk a múlton, felidéztük az emlékeket; feltéptük a sebeket – végeztünk egymással.

Dezső: Ezt aláírom...

Zsuzsa: Majd azt fogod aláírni, amit eléd teszek. Biztosítlak, nem fogod megköszönni!

(Folytatjuk)

